V druhé své části stížnost se snaží dovoditi, že se na daný případ vztahuje § 8. odst. 3 nem. zákona, dle něhož jest nemocenská pokladna povinna nésti náhradu léčebného za ošetřování svých členů ve veřejné nemocnici jen do čtyř neděl. Brojí proti názoru žalovaného úřadu, že použití tohoto předpisu jest vyloučeno proto, poněvadž městská nemocnice „Na Bulovce" je nemocnicí soukromou. Tomu prý tak není. Míní, že podle dnešního, všeobecně panujícího názoru jest hlavním a vlastně jediným rozdílem mezi veřejnými a soukromými nemocnicemi okolnost, zda nemocnice musí přijímati veškeré osoby bez rozdílu za stálý a předem určený poplatek čili nic. Není prý nejmenší pochybnosti, že nemocnice „Na Bulovce", která byla založena a je vydržována městem Prahou, tedy veřejnoprávní právnickou osobou, plní úkoly veřejné nemocnice. Je-li tomu tak, platí i na ni citovaný předpis § 8, odst. 3 a omezuje se proto náhradní povinnost stěžující si pojišťovny na období 4 neděl.

Stížnosti nelze přisvědčiti.

Nemocenský zákon z r. 1888 a jeho doplňky vymezily povinnost pokladen k poskytování bezplatné lékařské pomoci časově na jeden rok (§ 6). Z tohoto zásadního předpisu stanovil zákon výjimku v třetím odstavci §u 8 v ten rozum, že v případě, byl-li pojištěnec ošetřován v nemocnici veřejné, pokladna povinna jest zpravidla hraditi nemocnici léčebné za dobu nejdéle 4 neděl. Toto ustanovení, jež stanoví výjimku ze všeobecné zásady § 6, třeba vykládati striktně a nelze ho proto užíti na jiné nemocnice nežli veřejné.

Tento právní názor vyslovil nejvyšší správní soud již ve svém nálezu ze dne 8. března 1921, č. 2878, Boh. A. 750/21, trvá na něm i v tomto případě a poukazuje na bližší odůvodnění tohoto nálezu (§ 44 jedn. ř.).

Vývody stížnosti, jimiž z úkolů zmíněné nemocnice hledí dovoditi, že jest ji považovati za veřejnou ve smyslu cit. § 8, odst. 3, míjí se vesměs cíle, když stížnost sama uznává, že podle zemského zákona č. 19 z r. 1888 veřejnoprávní ráz té které nemocnice musí býti v každém případě zvláště prohlášen, a přiznává dále, že nemocnice „Na Bulovce" za veřejnou prohlášena nebyla.

Nemohl proto nejvyšší správní soud uznati nezákonným, když žalovaný úřad popřel, že by v daném případě šlo o ošetřování ve veřejné nemocnici, a důsledkem toho odepřel použíti cit. předpisu § 8, odst. 3.

Z těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 12. března 1929, č. 5035/29.)

K § 160 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. — Vyhlášení konkursu na zaměstnavatele nemá vlivu na vyměřování pojistného. — Nezákonnost naříkaného rozhodnutí spatřuje stížnost především v tom, že okresní nemocenská pojišťovna v Mukačevě po vyhlášení konkursu na firmu Modern nebyla již oprávněna předepsati této firmě pojistné příspěvky, nýbrž bylo prý její povinností, aby svou pohledávku pojistného podle předpisů konkursního řádu přihlásila ke konkursní podstatě a žádala za její vřadění do příslušné třídy konkursních věřitelů. Stěžovatel vychází při tom zřejmě z právního názoru, že vyhlášením konkursu zaniká oprávnění nemocenské pojišťovny vyměřovati pojistné, příslušející jí podle § 161 zákona č. 221/1924.

Názor tento jest však mylný. Právní účinky uvalení konkursu na jmění určité osoby ustanoveny jsou v zákoně konkursním (zák. čl. XVII. z r. 1881) a jsou uvedeny zejména v §§ 1, 2, 12 a 126 tohoto zákona, jichž stížnost se také dovolává. Avšak ani z těchto ustanovení ani ze žádného jiného předpisu cit. zákona nelze dovoditi, že by vyhlášení konkursu na jmění osoby, jejíž zaměstnanci podléhají pojištění podle zák. č. 221/24, mělo za následek zánik práva nemocenské pojišťovny vyměřovati pojistné,

jí v § 161 tohoto zákona přiznaného, ani že by právo to vyhlášením konkursu, jež v podstatě jest jen zahájením generální exekuce na jmění úpadcovo, zaniklo nebo přešlo snad na konkursní soud, rozhodující o přihláškách pohledávek, v řízení konkursním učiněných. Zejména nevyplývá takový účinek konkursu z předpisů §§ 8 a 10 cit. konk. zákona o přerušení sporů, proti úpadci v době vyhlášení konkursu zahájených, poněvadž předpisy ty týkají se toliko sporů soudních, jimiž se uplatňují nároky soukromoprávní. Oprávnění vyměřiti pojistné ve smyslu § 161 zákona č. 221/1924 jest však nepochybně povahy veřejnoprávní, které vyhlášením konkursu zůstává úplně nedotčeno. Konkurs nemá vlivu na právo vyměřiti pojistné, nýbrž jen na jeho vymáhání, potud totiž, že po vyhlášení konkursu nelze pojistné příspěvky vymáhati samostatnou exekucí, nýbrž uplatňovati nárok na ně jen přihláškou v řízení konkursním, kdež pojistné má stejné přednostní právo jako nedoplatky daní a veřejných dávek (§ 173 zák. č. 221/1924).

Stížnost vytýká dále jako nezákonnost, že pojistné příspěvky byly vyměřeny firmě za dobu, kdy ona již následkem soudního zakročení od 8. října 1926 přestala existovati a neměla již zaměstnanců. Námitkou touto projevuje stěžovatel právní názor, jakoby soudní exekucí, případně zahájením konkursu firma „Modern" pozbyla své právní existence, zanikl tím pracovní, služební a učňovský poměr k jejím zaměstnancům, a takto i předpoklad pro její povinnost platiti za ně pojistné příspěvky.

Názor tento jest naprosto mylný. Provedením exekuce, stejně jako vyhlášením konkursu jako exekuce generální, odnímá se úpadci pouze dispoziční právo nad věcmi do konkursní podstaty náležejícími, právní osobnost jeho však nezaniká. Zaměstnavatelský poměr úpadcův k jeho zaměstnancům trvá i po vyhlášení konkursu, pokud jde o povinnost platiti pojistné podle § 160, lit. b) zákona č. 221/1924, i když fakticky byl přerušen, alespoň fiktivně až do té doby, kdy zaměstnanec u příslušné nemocenské pojišťovny byl náležitě odhlášen. Paragraf 160 cit. zák. ustanovuje totiž v odst. 1, že pojistné jest platiti po dobu, po kterou pojištěnec: a) vykonává práce nebo služby povinně pojištěné, b) nebyl odhlášen (§ 17), ačkoliv byl přerušen poměr, zakládající pojistnou povinnost, c) má nárok na mzdu, i když nevykonává prací nebo služeb povinně pojištěných nebo ze zaměstnání vystoupil. V případech odst. 1, písm. b) a c) není podle 2. odst. téhož § povinnosti platiti pojistné, nastal-li v osobě pojištěncově pojistný případ, nebo byl-li pojištěnec přihlášen k pojištění jiným zaměstnavatelem. Z ustanovení těchto plyne jasně, že zaměstnavatel povinen jest platiti pojistné za své bývalé zaměstnance i tehdy, když poměr, zakládající pojistnou povinnost byl přerušen, a to tak dlouho, pokud zaměstnavatel nesplnil odhlašovací povinnosti jemu v § 17 cit. zák. uložené. Povinnost zaměstnavatelova platiti pojistné nezaniká tedy již pouhým přerušením zaměstnavatelského poměru, nýbrž zánik její podmíněn jest ještě předpokladem dalším, totiž řádnou odhláškou, předepsanou v § 17. Pokud se tak nestalo, trvá řečená povinnost dále až do odhlášky.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 12. března 1929, č. 4992/29.)

K § 195 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. (Navrácení v předešlý stav podle § 452 zák. čl. I./1911.) — Výměrem okresní nemocenské pojišťovny ve Spišské Nové Vsi ze dne 3. května 1927, č. 2565 ex 1927, byl stěžovatel podle § 20 zák. č. 221 z roku 1924 uznán povinným hraditi výlohy léčení nepřihlášeného zaměstnance Arnošta Königa v obnosu per 3.823 Kč 60 h.

Stížnost, kterou stěžovatel do tohoto rozhodnutí podal, byla rozhodnutím okresního úřadu ve Spišské Nové Vsi ze dne 12. července 1927, č. 7463 ex 1927, zamítnuta. Rozhodnutí to bylo doručeno stěžovateli 28. července 1927.